

CENZURĂ ȘI SAMIZDAT

CONSPIRAȚIA MINCIUNII SAU TĂCERII, CENZURĂ, TEROARE,

TERORISM DE STAT, SAMIZDAT

Prezentă în toate culturile și civilizațiile, contestată unanim în stadiul de terorism statal, cenzura a ocazionat mai curând polemici și debandadă sterilă, nu studii istorice, de conținut, structură, oportunități, durată, în ciuda consecințelor durabile pe plan juridic, legislativ sau moral. Nu totdeauna precisă și la obiect, mai mult de formă, cenzura este acceptată sau contestată public, practic fiind încălcată pe negândite, de toată lumea, uneori în mod premeditat și organizat, în care caz se poate ajunge la *samizdat*.

Bibliotecile conțin istorii ale religiilor, literaturilor, diverselor descoperiri, războaielor, diplomației nu însă și istorii ale cenzurii, de parcă subiectul n-ar interesa pe nimeni. Lipsesc istoriile cenzurii dintr-o țară sau epocă, cu atât mai mult istoriile ei generale: europene, sovietice, occidentale, otomane, catolice sau antice, etc. Greu de definit, controversată, contestată în toate formele, aspectele și levierele ei, cenzura este la fel de importantă ca alte mecanisme de organizare, funcționare și control al activităților omenești.

De la migrația spontană a popoarelor antice, la cea actuală, premeditată, organizată, finanțată, vreme de cincisprezece secole bune, viața popoarelor europene a fost amenințată fie de propria lor castă politică, fie de inamici externi. Genul acesta de amenințări constând aproape invariabil în manipularea, condiționarea și împiedicarea comunicării normale între oameni. Cu tot scutul NATO, de azi, ba chiar din cauza lui, deși clopotele bisericilor nu vor mai fi înlocuite, ca sub turci, cu toaca de lemn, buciul din bătrâni, aprinderea nocturnă de focuri pe culmi, comunicarea prin porumbei călători, în ciuda internetului și a informaticii, dacă nu clarificăm natura, riscurile și formele cenzurii, nici credincioșii acelorași biserici, membrii aceleiași partid politic, polițiștii aceleiași comisariat, colegii din același barou avocațional, cancelarie profesorală, colegiu medical sau membrii aceleiași familii nu vor mai putea comunica liber, natural și spontan, între ei.

Condiționarea, interzicerea comunicării libere între oameni caracterizează toate societățile polițienești, foarte amatoare de cenzură și terorism prin ordonanțe, abuzuri, fanatism, interdicții de tot felul. Nu este vorba de groaza sau teroarea exagerată, ocazională, trecătoare, dar reală, provocată de câțiva indivizi într-un restaurant, sală de spectacole, mijloace de transport în comun ori în plină stradă, sub diverse pretexte.

Vorbim de teroarea și fanatismul sacru, inspirat de unele texte considerate sfinte, dar și de teroarea laicizată a iudeo-talmudismului sau banditismului revoluționar francez, sovieto-bolșevic, pietismul german, american, maoismul chinez și altele. În ce constă teroarea? În manipularea, umilirea, persecutarea, înțemnițarea, exterminarea indezirabililor pe toate căile posibile: în propriile locuințe, pe ghilotină, înecarea revoluționară franceză, înțemnițare, infectare, mutilare, handicapare și moarte prin

vaccinare obligatorie, cu sau fără justificări invariabil false, precum cele din perioada recente pandemii fals-drapel-Covid-19, a mai vechii și de lungă durată patologie planetară antroponurembergiană, teroarea specifică multor ideologii, idolatrii și chiar religii, terorismul OMS, pe bază de psihoză, panică și îngrozirea populației întregii lumi, etc.

Ca și alte popoare, decenii întregi am trăit ani de interdicții, fanatism, groază și demență socială, cazul unor perioade din dictatura regală, epoca de după 23 August 1944, cu reînființarea lagărelor de concentrare și exterminare brevetate de regele psihopat Carol al II-lea, colectivizarea agriculturii, genocidul țărănimii, înfometarea și torturarea populației, construcția socialismului, a democrației mincinoase, combaterea imaginarii Covid-19, cu botnița, jandarmeria, vaccinuri ucigașe, poliție inconștientă, armată iresponsabilă, etc.

Toate acestea și altele sunt invenția banditismului politic modern și contemporan, a partidelor și guvernelor mafioate, ale falsei democrații, tot mai dictatorială, teroristă și ucigașă în climatul de rătăcire colectivă și debandadă socială, premeditat și organizat de terorismul statal actual. Cu rare excepții, acesta a început cu intimidarea, dezinformarea, manipularea, încurajarea turnătoriei, spionaj polițienesc generalizat, cenzură peste cenzură, sub pretexte între onorabil, incredibil, hoție, luptă de clasă, purificare ideologică, pseudo-medicală, virotico-microbiană, bacteriană, pe alocuri curățire etnică a societății, inclusiv a cimitirelor, îngroparea misterioasă a cadavrelor produse de căsăpelnite spitalicești, pe care ministerele sănătății, morgile democrației totalitare le expediau familiilor, în urmă cu doi sau trei ani, interzicând acestora să-și vadă morții, victime ale anti-medicinei vaccinării demențiale, ale complicității polițienești și politici de Stat, ucigașă pe față.

Punând problema cenzurii, ne gândim în primul rând la țara noastră, mai ales după unificarea administrativă și instituțională, sub ultimul monarh de sânge românesc, domnitorul Alexandru Ioan-Cuza, când învățământul celor patru clase a devenit obligatoriu și gratuit. Ca învățământ obligatoriu, acesta nu putea fi liber, cum cred unii, situație paradoxală, neschimbată până azi. Paradoxul vine din confuzia libertății cu gratuitatea. Uităm prea ușor: nimic nu e gratis, nici măcar dragostea părintească sau cea filială. Materialitatea lumii exclude gratuitatea și întâmplarea, totul fiind sau părând a fi necesar, deci obligatoriu.

Asta nu înseamnă că totul e material, omogen, deși, omenirea n-a ratat fascinația materialității, banul devenind de timpuriu ochiul dracului! În antichitate și feudalism, învățământul nu era liber și gratuit, ci la inspirația șamanilor, preoților, bisericilor, politrucilor în sutană călugărească, înțelepți, filantropi, etc. Nu dispunem de date exacte. Presupunem că majoritatea europenilor din Evul-Mediu erau analfabeți, cenzurile antică și medievală vizând o foarte restrânsă parte a populației, cei care știind scrie și citi aveau ceva de păstrat și transmis posterității. Într-un domeniu sau altul.

În pragul celui de-al VIII-lea secol, Carol cel Mare, împăratul franc, ce ambiționa reînvierea Imperiului roman, era analfabet, pe vremea când, sub Harun al-Rachid, Bagdadul devenise metropola culturală a lumii, oferind azil și protecție ultimilor supraviețuitori ai școlilor inițiatice antice, ucise, culmea, de religia pusă pe seama celui mai celebru Înviat din morți! Greu de imaginat paradox mai fenomenal decât acesta. Carol cel Mare, fiul viteazului Pepin-cel-Scurt, sâmburașul, cum i se spunea în copilărie (*pepin* însemna sâmbure!), analfabet cu cap pe umeri și coroană pe cap, războinicul ce stopase islamul la Poitiers (732), devine conștient de handicapul analfabetismului său și al supușilor săi, nu însă ca analfabetul din Scornicești, peste mai bine de un mileniu, reorganizând însă, ca și acesta, reînvierea scrisului și cititului de către adulți, în rând cu copiii. Cine erau

supușii lui Carol cel Mare? Aceștia nu puteau fi decât urmașii analfabeți, abrutizați și pociți sufletește, prin creștinare sau cretinizare, totuși urmași ai grecilor lui Homer, Platon, Aristotel, Euclid, fără a socoti învățații altor popoare.

Din vechii egipteni, greci, romani, daci, germani, celti și alți europeni, constructori ai civilizației antice, creștinismul fabricase homunculușii, omuleți artificiali, credincioși ce negau importanța vieții concrete, evidente, aparent singura posibilă, drogați cu Raiul, năluca mântuirii iudeo-galileene, cum o numise împăratul Julian, primul cap încoronat, înțelept, mare învățat, asasinat de biserica rătăciților scrântiți întru Domnul, ai Europei, intrată în faza barbarizării creștine, ce se încheie sub ochii noștri. În secolul IV, cu precizie, tehnică și dexteritatea talmudică întrecută de Lenin, peste un bun mileniu și jumătate, admirabilii rătăciți/scrântiți întru Domnul puneau juvățul avraamo-iudeo-creștin pe grumazul milenar al Imperiului roman, a cărui degenerare și prăbușire a durat mai mult decât aceea a Imperiului Romanovilor, ce se credeau moștenitori și continuatori ai celor două Rome: cea a lui Romulus și a regilor legendari, dar și Roma Bizanțului, replica orientală a primei, botezată Constantinopol de creștini, Istambul de către musulmani, în așteptarea previzibilă a viitorului botez animisto-african.

La sfârșitul secolului XX, migratorii continentului negru tăiaseră moțul Parisului africanizat și infantilizat, botezat profetic, *Oagadougou-sur-Seine*. Peste un secol, Constantinopolul ar putea deveni și el Niameyul Dardanelor sau *dandanalelor*, de după previzibila distrugere a vreunui templu sau moschee, la Ierusalim, cu sau fără virajul lui Erdogan către sultanatul lui Baiazid, Soliman și ceilalți. De la luminații împărați Marc Aurel și Julian zis Apostatul, de la Boetiu și alți înțelepți romani, până la Dante, Petrarca, sfârșitul Evului-Mediu și începuturile Renașterii, vreme de peste o mie de ani, Europa agorei ateniene, falangelor macedonene, tragicilor greci și a Dreptului roman devenise gloata analfabeților credincioși, doritori de mântuire ieftină și veșnică pomenire, pofticioși ce nu se îndoiau că merită mântuire, veșnică pomenire, în cer ca și pe pământ! Dumnezeu dă la toți, dar nu bagă însă nimănui în traistă. Nici măcar mântuirea.

Conștient, inconștient, fiecare și-o face cu mâna lui. În lumea creștinată, cretinizată, alfabetizată metodic, cu binecuvântare arhierească și patalama cerească, mulți europeni s-au străduit și reușit să devină remarcabili analfabeți dogmatici de cea mai respectabilă, monumentală și inimitabilă speță *homo bezmeticus*. Aproape la indigo, fenomenul se repetă sub ochii noștri, ce văd dar nu înțeleg. Popoarele din care s-au ridicat, cândva, Shakespeare, Molière, Cervantes, Corneille, Leonardo da Vinci, Goethe, Mozart, Beethoven, Enescu, Brâncuși, Eminescu se dau în vânt după anarho-legebetism, barbaria *woke*, tam-tamul african, *zic-muuul* electronic (nu *mu-zic* ci contrariul, *zic-muuu*) nu chiar tribal, ca în Africa, ci legebetist, BLM-ist american, sub umbrela protectoare a civilizatorilor-ucigași de Piei Roșii, ce spoiesc, murdăresc, ard realizările japonezilor, afganilor, vietnamezilor, neputând suporta ba culoarea ochilor, ba grosimea buzelor, lungimea penisului, profunzimea vaginului, statuia lui Octavian Goga din Iași, orice este contrar bezmeticii *woke* fiind taxat fascism, legionarism, antisemitism, incorectitudine politică.

Democrația nu înseamnă liberalism, deși acesta imită sumedenie de libertinaje. Fără a zăbovi asupra perioadelor excepționale din timpul celor două Războaie mondiale și a celor patru ani ai regimului Antonescu, cea mai mare teroare polițienească, genocid generalizat și cenzură incredibilă a existat nu în timpul celor două războaie ci între sau după ele, sub dictatura regelui schizofrenic Carol al II-lea și vreme de douăzeci de ani după 23 August 1944, până la grațierea generală a deținuților politici, din 1963-1964.

Perioadele februarie 1938 – septembrie 1940, și august 1944 – august 1964 au consacrat formele incredibile de expresie ale terorismului de Stat și genocidului talmudic anti-românesc, în cadrul cărora cenzura cărților, ideilor, filmelor, afișelor, spectacolelor sau monumentelor artistice a căzut pe un plan secundar, sute de mii oameni fiind persecutați și asasinați în diverse moduri, de către poliție, jandarmerie și caricatura de justiție, multe victime fiind expuse zile în șir, în piețele centrale ale câtorva zeci de orașe din România.

PRO&CONTRA prezintă prima tipăritură despre cenzura comunistă din România: **PUBLICAȚIILE SCOASE DIN CIRCULAȚIE PÂNĂ LA 1 Iunie 1946.**

Autorul acestei cenzuri este Ministerul Informațiilor, Comisia pentru Aplicarea Articolului 16 din Convenția de Armistițiu. Care Armistițiu? Cel de la 23 august 1944, care nu s-a semnat în acel 23 August ci trei săptămâni mai târziu, la 13 septembrie 1944, la Moscova, nu la București... Armistițiu a la Radio Erevan, cum s-a spus mai târziu, ba laie, ba bălaie.

În București, la 23 August 1944, avusese loc trădare națională și colectivă a regelui Mihai și a camarilei: Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Titel Petrescu, Lucrețiu Pătrășcanu, dezertorul Emil Bodnăraș, patru sau cinci generali-comandanți de mari unități, zeci de colonei și alți trepăduși politici.

Din perspectiva cărților, ideilor, libertății de informare și exprimare, trădarea de la 23 August 1944 s-a concretizat rapid prin oficializarea cenzurii publicațiilor, afișelor, spectacolelor, insinelor, autorilor, monumentelor, etc.

Trădătorii de la 23 August 1944 nu s-au gândit că gestul lor însemna capitulare necondiționată în fața dușmanului, după un război de peste trei ani și trei luni, în care timp armata noastră pierduse peste trei sute de mii de oameni. La această cifră, trădarea de la 23 August 1944 a adăugat cam tot atâția morți și dispăruți, plus rușinea de neșters, că armata română a ajutat hoardele bolșevice să-și facă de cap în România, furând, jefuind, violând tot și toate. În țara neînvinsă în luptă ci prin trădare mafiotă și regală, după guvernele Sănătescu și Rădescu, sub cel al lui Petru Groza, a fost promulgată legea nr. 364, din 2 mai 1945, publicată în *Monitorul Oficial* nr. 102, din 4 mai 1945. Cu diverse ocazii, astfel de legi fuseseră promulgate de aliații occidentali ai Rusiei comuniste, aceștia obligându-ne pe noi și întreg estul european să facem la fel, în primăvara lui 1945.

La ora actuală nu există un tablou precis și complet al diverselor hotărâri, decrete, legi, ordonanțe de urgență privind exercitarea cenzurii în România, înainte sau după 23 August 1944. Problema criteriilor de întocmire a acestui recensământ juridic rămâne deschisă. Cum ar putea fi clasificate dispozițiile administrative sau legislative privind cenzura cărților, spectacolelor, autorilor, publicațiilor, interzicerea liberei exprimări sau circulații a ideilor și gândurilor de orice fel, fără ca aspectul inchiizitorial, barbar și obscurantist, al interzicerilor, să fie pus în lumină.

Ce facem cu faimosul articol 11 al **Declarației drepturilor omului**, care, teoretic, ar fi trebuit să pună capăt oricărei cenzuri: „*Libera comunicare a ideilor și opiniilor este unul dintre cele mai prețioase drepturi ale omului. Oricine poate vorbi, scrie sau tipări în mod liber, răspunzând însă de eventualele abuzuri, în cazurile prevăzute prin lege*”. În Franța, după adoptarea acestei Declarații, cărțile, ziarele, autorii, editorii acuzați de abuzuri scriitoricești sau editoriale au fost vreme îndelungată pasibili de judecata unui tribunal popular, format din jurați aleși dintre cetățenii onorabili. Altă problemă: care cetățenii sunt suficient de onorabili pentru a judeca *Doina* lui Eminescu, cei 28 de Autori numiți de Instrucțiunile legii respective, *Istoria literaturii române*

de la origini până în prezent, a lui George Călinescu, alte și alte cărți specificate de *Instrucțiunile și Indicațiunile generale* ale legii 364/2 mai 1945? Nesigure pe judecata tribunalelor, aproape fără excepție, regimurile dictatoriale preferă terorizarea și masacrarea directă, eventual discretă, a autorilor și editorilor, pe seama cărora lansează zvonuri de pornografie, spionaj, activitate contrarevoluționară, etc.

Cenzura se opune libertății omenești precum tirania și despotismul se opun oricărei activități sau vieți normale. Ea poate fi necesară în caz de război sau ale împrejurări fortuite, când supraviețuirea unui popor este atât de amenințată încât se impune renunțarea temporară la Dreptul normal, în favoarea unuia de excepție. Dacă într-un regim politic liber și democrat, cenzura există fără împrejurări excepționale, nu mai poate fi vorba de necesara opoziție între libertate și cenzură. Opoziția între libertate și cenzură trebuie protejată tocmai pentru a-i da un sens diferit de ceea ce constituie pentru unii baza libertății, sens ce permite înțelegerea faptului că libertatea poate servi inclusiv pentru limpezirea și justificarea cenzurii. Un astfel de caz este că, în numele libertății lor, unii pot cere cenzurarea pornografiei, a pedofiliei sau a unor idei considerate teroriste, generatoare de ură etc., fără să mai vorbim de cenzura *Artei iubirii* (Ovidiu), a *Florilor răului* (Baudelaire), *Madame Bovary* (Flaubert), *Doina* lui Eminescu, *Povestea pulei* sau *Povestea lui Ionică cel Prost* (Creangă), etc. Libertatea poate contribui la înțelegerea și justificarea necesității cenzurii, după cum cenzura pune problema înțelegerii și a limitelor libertății. Nu putem înțelege libertatea fără o definiție strictă a cenzurii, care la rândul ei nu poate fi înțeleasă fără justa înțelegere a libertății. De altfel, până la proba contrară, în toate epocile și țările, cei ce au definit sau condamnat cenzura au fost mai ales apărătorii libertății. Oricine condamnă astăzi CNA, arată abuzurile acestuia dar și obligația sau necesitatea ziariștilor și autorilor de a-și face datoria atât ca informatori corecți (pe planul cunoașterii, al adevărului) cât și ca formatori morali. Nimeni nu contestă îndreptățirea criticării politicii oricărui guvern, nici necesitatea condamnării calomniilor. Ziariștii, caricaturiștii și apărătorii libertății uzează la tot pasul de cuvântul cenzură, dar autorii și manipulatorii acestei sperietori publice o prezintă în cuvintele cele mai inocente și gingașe cu putință.

Libertatea și cenzura se bazează pe opoziția mai generală între regimul represiv și cel preventiv. Regimul represiv definește libertatea și organizează controlul judiciar posterior exercitării drepturilor cetățenești, definind sau presupunând trei principii sau reguli: *regula bunei reputații a cetățeanului*, *regula rațiunii legale* și *regula rațiunii judiciare*. Regula bunei reputații a cetățeanului stipulează că libertatea este principiul general, represiunea sau restricția fiind excepția, ceea ce înseamnă că *a priori* totul e permis, mai puțin abuzurile libertății, prevăzute de lege. Regula rațiunii legale constă în aceea că abuzurile sunt definite din punct de vedere legal, cetățenii cunoscând limitele libertății lor. Regula rațiunii judiciare spune că numai judecătorul evaluează non-respectul legii și determină limita între permis și interzis, ce poate deveni jurisprudență, participând astfel la regula rațiunii legale. Regimul preventiv este inversul celui represiv, cenzura textului de publicat fiind prealabilă publicării, ceea ce înseamnă că exercițiul dreptului cetățenesc este subordonat cenzurii. Această subordonare anulează însă regula bunei reputații a cetățeanului, care devine reaua reputație a acestuia, ceea ce înseamnă că *a priori* totul este interzis și presupus contrar ordinii sociale. Întrucât cenzorul guvernului este cel ce controlează, intrăm în *regula rațiunii politicianiste*, cetățenii neputând cunoaște motivele viitoarelor interdicții, ceea ce înseamnă *regula absenței oricărei reguli, adică haosul social*.

Opoziția între libertate și cenzură pune unele probleme de natură practică, această opoziție fiind pe cât de necesară pe atât de provocantă: necesară pentru că fără ea libertatea nu are sens, provocantă deopotrivă, în măsura în care impune ideea că între

libertate și cenzură nu există niciun raport. Acest raport există însă, iar fără înțelegerea lui libertatea și cenzura pierd sensul lor precis.

Regimul represiv este strâns legat de cel preventiv, ambele fiind fețele aceluiași sistem juridic și politic, cenzura represivă neputând fi înțeleasă fără contradicții capitale. De exemplu, regimul politic al Principatelor Române suporta fără probleme, în caz de nevoie, caracterul represiv ca rațiune legală și definiție a delictelor comise în domeniul editorial, fără legătură între o cenzură generală (implicând din partea autorilor acceptarea statutului lor social și a rolului operei lor) și una excepțională, provizorie, ce încearcă să se ascundă, neavând niciun sens în afara regimului represiv. Nu este vorba de o diferență de grad ci de natură, pentru că orice sistem politic își definește propriul control al oricărei expresii sociale. Opoziția libertate-cenzură nu vine din opoziția regimului brătienisto-hohenzollernian (de după 11 februarie sau 10 mai 1866) și cel anterior, tradițional. Ea provine exclusiv din regimul zis liberal sau actual, caracterizându-i întreaga logică, elaborată pe baza unui liberalism sau considerat după cum bate vântul: ba prea liberal, ba prea represiv, ba prea avansat, ba prea întârziat, în dosul tuturor acestora ascunzându-se, ca și astăzi, alte motive, totdeauna secrete, de natură a proteja afaceri necinstite (de la afacerea Strussberg la trădarea României de după 1990), prin distrugerea bazei noastre economice și înstrăinarea cât mai multora dintre resursele naturale și omenești, de care dispunem.

Care este logica pretinsului sistem democrat-liberal actual, înțeles ca intervenție prealabilă și nefastă a puterii, nefastă atât prin distrugerea economiei României, a marilor fabrici și a producției private, gospodărești/meșteșugărești, distrugerea structurii sociale, a țăranimii, împiedicarea formării unei clase sociale de mijloc, cvasi-obligația tineretului de a-și lua lumea în cap, pentru a putea trăi omenește, distrugerea speranței generale de supraviețuire liberă, fără botnița sclavilor ori vaccinarea sclavagistă, echivalentă înfierării animalelor cu fierul roșu!

Funcție de ce anume apreciem regimul autointitulat democrat și liberal? Pe timpul pandemiei Covid-19, el a ucis pe cine a putut, a îndobitocit tineri și vârstnici prin televiziune, biserică, religie, droguri, incitare la sexualitate dementială și deviantă, ideologii suspecte, woke-lgbt, golind România de români, organizând invazia străinilor, care în câțiva ani vor face, la noi, ceea ce vedem în țările occidentale, pline până la refuz cu străini de altă rasă, alte religii, alte limbi, alte tradiții, alte concepții despre lume și viață. Totul trebuie judecat după legile existente și efectul aplicării lor, indiferent de conștientizarea cenzurii și a efectelor ei negative, conștiente sau inconștiente, la un nivel sau altul, într-un domeniu, sau categorie socială, profesională, de vârstă, etc. Efectul cenzurii este că exercițiul drepturilor cetățenești nu e liber, depinzând de un control înaintea publicării unei cărți sau articol, a difuzării unei emisiuni sau spectacol, etc. Cenzura necesită prezența cenzorului, aceasta fiind dovada, condiția intrinsecă a cenzurii. În cazul regimului represiv, exercițiul drepturilor cetățenești este considerat liber, nefiind supus unui control sau autorizație prealabilă ci interzicerii sau confiscării după punerea în vânzare a cărților, de exemplu, după ori în preajma începerii unei emisiuni sau spectacol, pe motive de ordine publică sau protejare a bunelor moravuri, ceea ce revine la controlul *efectelor publice* ale exercitării drepturilor cetățenești – cazul interzicerii de ultimă oră a unor manifestații, reuniuni, meciuri sau spectacole despre care, cu sau fără justificare, se poate spune că pot tulbura ordinea publică. Se înțelege, de vreme ce este vorba de împiedicarea exercitării drepturilor cetățenești putem vorbi de cenzură. Totuși, de la caz la caz, această cenzură nu este o aplicare riguroasă a regimului represiv, nefiind totdeauna vorba de încălcări grave ale drepturilor și libertăților cetățenești. Sublinierea acestui aspect nu anulează caracterul liberticid al unor astfel de măsuri, ușurând înțelegerea

semnificației drepturilor și libertăților publice, în numele cărora orice măsuri mai mult sau mai puțin represive pot fi criticate cu mai mult sau mai puțină severitate.

În ultimă instanță, distincția între drepturi/libertăți și cenzură, în sensul regimului politic represiv, ține de diferența între forul extern sau ambiguu și cel intern, al fiecăruia, care este precis, fără echivoc: forul intern indică locul, momentul, modul în care intervine cenzura, loc, moment și mod de a căror protecție depind drepturile sau libertățile în cauză. Forul extern este corelația dintre toate acestea, plus cenzura, cenzorul și eventualele particularități ce influențează momentul, situația, contextul, neatenția sau severitatea cenzorului, complicații precum corupția, flagrantul delict, etc.

Există proceduri de interdicere compatibile cu libertatea, dar singurul criteriu al diferențierii intervențiilor, ce ating/anulează sau nu ating/nu anulează libertatea, este chiar cenzura. Aceasta este logica dreptului liberal enunțat de art. 11 al *Declarației drepturilor omului și cetățeanului*. Se impune recitirea acestui articol în lumina distincției făcute de el între omul liber și cetățeanul ce are nu numai drepturi, ci și datorii : „**Libera comunicare a ideilor și opiniilor este unul dintre cele mai prețioase drepturi ale omului: oricine poate vorbi, scrie, tipări și publica în mod liber, cu condiția să răspundă de eventualele abuzuri în cazurile fixate prin lege**”. Distanța între declarația de principiu și legea sau efectul legislativ lasă represiei un loc pe cât de vast, pe atât de imprecis. Din această perspectivă se crede că tot ce nu este cenzură este libertate, ceea ce implică dificultăți privind locul și necesitatea cenzurii, fără de care proclamația de principiu a libertății și modalităților ei legislative/penale nu are niciun sens.

Putem concepe libertatea și cenzura ca un cuplu de termeni opuși, dar interdependenți prin chiar opoziția lor. Această interdependență nu face din libertate și cenzură un cuplu static, în care cei doi termeni ar avea, permanent, aceeași valoare. Între cei doi termeni există un dezechilibru, o ierarhie, libertatea definind totalitatea sistemului iar dezechilibrul arătând dinamica acestuia, dependența celor doi termeni fiind reciprocă: în împrejurări excepționale, cenzura va fi termenul mai puternic, ceea ce înseamnă că suntem obligați să utilizăm noțiuni precise ce disting și marchează diferit libertatea ca și cenzura. Orice combinație fonologică am utiliza, aceasta ia forma unei opoziții între prezența sau absența unui anumit caracter. Unul dintre termenii corelației se va dovedi necesarmente pozitiv sau activ, celălalt fiind negativ sau pasiv, implicațiile depășind lingvistica, în sensul etnologiei, istoriei culturilor, corelațiilor viață-moarte, păcat-sfințenie, libertate-robie, zile lucrătoare-zile de sărbătoare, ajungând invariabil la relația A – non A. Important este să descoperim elementul marcat pentru fiecare epocă, popor sau cultură. De exemplu, pe vremea terorismului securist Nikolski – Teohari Georgescu, supușenia față de regimul comunist constituia elementul urmărit, ce trebuia marcat. Orice arestat sau nearestat trebuia să demonstreze că nu este *dușman al poporului*, ceea ce nu era și nu poate fi simplu. E greu să demonstrezi ce ești. Ce nu ești e și mai greu, mai ales sub tortură. Cunoaștem evoluția sloganurilor securistice: la început se spunea *Cei ce nu sunt contra noastră sunt cu noi*, apoi s-a spus *Cei ce nu sunt cu noi sunt contra noastră*. Așadar, chestiunile ideologice, rasiale, etnografice, religioase, etc., care la prima vedere par identice, diferă prin aceea că termenul marcat ca definitoriu, în cadrul unui sistem, este evaluat de celălalt ca absență a oricărei semnificații sau definiții. Astfel, opoziția clară dintre om și femeie constituie categoria *omenesc*, omul fiind elementul non marcat, pentru că desemnează la fel de bine unul dintre membrii opoziției ca și categoria în întregul ei, femeia fiind categoria marcată, pentru că, în cadrul corelației, ea arată, marchează diferența. Aplicată mecanismului negației, formalizarea devine mai clară. Aplicată elementului non marcat (de exemplu în corelația bine-rău, binele fiind elementul non

marcat, negația trimite la elementul marcat), negația subliniază pe cel marcat (pâinea asta nu este bună, pâinea asta este rea); aplicată însă elementului marcat (pâinea asta nu este rea), negația nu mai trimite la elementul non marcat ci la o zonă intermediară a categoriei. De exemplu, în cazul corelației libertate-cenzură, zona intermediară, nedeterminată, constă în principiul existent între libertate și represiune. Spunem că lipsa libertății înseamnă prezența cenzurii, dar nu putem spune reciproca: lipsa cenzurii nu înseamnă neapărat libertate ci mai degrabă nimic. În acest sens, Dreptul confirmă și depășește opinia generală, punerea în cauză a cenzurii fiind mai întâi a libertății, adică a Declarației drepturilor omului și cetățeanului.

Dreptul însă nu înseamnă neapărat depășirea despotismului. Dacă libertatea presupune normalul sau justificarea dreptului, cenzura dimpotrivă presupune despotismul, întrucât controlul judecătorului nu constă doar în aplicarea strictă a legii cunoscute de toți, în vreme ce controlul censorului se reduce la mentalitatea personală a acestuia. Opoziția cenzură-libertate nu se reduce doar la puterea celui ce controlează, censorul fiind suveran iar judecătorul constrâns de legea pe care o aplică, fără să mai vorbim de atitudinea celui supus cenzurii sau justiției. Intervenția prealabilă a censorului înseamnă necunoașterea precisă a ce este permis/interzis, necunoaștere compensată prin cenzură și justiție ce presupun cunoașterea întregului tablou, pe care, la limită, judecătorul o poate confirma sau infirma. Între putere și cunoaștere există relația cauză-efect, ce ține de natura legilor fiecărui regim. Acestea prevăd cenzura în cadrul regimului preventiv, implicând puterea tribunalului al cărui control este cu atât mai puternic cu cât cunoașterea celui cenzurat este mai slabă și cu cât legea este mai represivă.

În majoritatea cazurilor, legea ce permite cenzura nu precizează motivele interdicțiilor. De la legea 364/2 Mai 1945 la *Publicațiile scoase din circulație până la 1 Iunie 1946, Publicațiile interzise până la 1 Mai 1948* și zecile de liste ce au urmat, până în 1989, este vorba de interzicerea a zeci de mii de cărți și publicații de tot felul, filme, insigne, decorații, etc., ce nu puteau deveni publice fără autorizația guvernului, ce ascundea motivele cenzurii. În majoritatea cazurilor, legile cenzurii sunt mute, autorii, editorii, ziariștii, cititorii, artiștii, marele public confruntându-se cu tăcerea mafiotoasă a guvernelor devenite organizații de răufăcători și mafioți, ce parazitează pe și distrug societatea.

Gravitatea acestui fapt este evidentă. În cei peste 51 de ani de regim politic despot și represiv (1938-1989), cenzura însemnând intervenția puterii statale și mafioate în procesul de creație-construcție a cunoașterii și comunicării ei, proces ce a însemnat numeroase interdicții pentru creatori, editori și marele public, inclusiv elevi, copii, bătrâni, împușcații de poliție, decedații sau dispăruții, în războiul civil al colectivizării sau în războiul contra Uniunii Sovietice, etc. În toate aceste cazuri nu s-a pus problema respectării legii, care de fapt nu spunea nimic. Pentru creatori, autori, editori, cititori problema consta în a ghici cât mai exact posibil genul de publicații, idei și opinii vânat de cenzorii cunoscuți sau necunoscuți.

Ajungem astfel la punctul de ruptură între legislatori sau juriști și istorici sau comentatori, pentru care cenzura este mărturia fricii și temerilor unei societăți, frică/teamă ce trebuie analizată mai de aproape. Procedând astfel, mai curând explicăm epoca, nu analizăm cenzura acesteia, riscând să dăm caracter istoric minciunii și dezordinii ideologice sau bulibășelii polițienești, fenomene adesea monstruoase, la limita omenescului.

Ceea ce putem spune despre cenzură se rezumă oare la lipsa de sens a acesteia? Asta ar însemna să dăm o importanță excesivă legii ce capătă sens prin aplicare, de către censor, și suportare, de către cenzurați. În asta constă riscurile cenzurii ce funcționează ca și cum legea ce o îngăduie este una represivă.

Punerea pe același plan a cenzurii și represiunii provine din faptul că prima implică sensul ce o justifică și îi arată necesitatea, abstracție făcând că orice drept implică greu definisabilele *bune moravuri*, ce participă la paradoxala libertate de expresie, ale cărei abuzuri sunt clare, dar limitele confuze: când, în ce fel, după ce cuvânt, virgulă, turnură de cuvinte sau imagini putem vorbi de atingerea bunelor moravuri, a ordinii publice, de blasfemii contra divinității, profeților, insultarea autorităților, etc.? Delictelor de presă și cele de gândire sunt greu definisabile, înțelegerea lor neputând ignora că orice limbă le consideră ilicite. Existența și limitele cenzurii arată neputința legii de a defini interdicțiile.

Limitele opoziției dintre Drept și despotism arată că dreptul liberal nu poate defini ce anume permite culpabilizarea absolut sigură a celor supuși dreptului. Supuși de cine? De când? Până când? Cu ce drept? Logica cenzurii este una, legea represiunii este alta. Oricât de dificilă ar fi definirea abuzurilor în materie de libertate de expresie, diferența subliniată de enunțul legii este clară: prezența sau absența motivelor explicite implică diferența de natură privind justetea controlului sau cenzurii. Aplicând legea, judecătorul o precizează, definind-o, explicând-o, antrenând jurisprudența și integrarea în ordinea legală. Dimpotrivă, cenzorul nu aplică nimic, nu explică, nu argumentează nicio lege, decizia lui nu implică jurisprudența.

Tot ce face sau încearcă să facă cenzorul este definirea operei pe care o examinează, înțelegerea originii și efectelor ei posibile, pretinzând cunoașterea unor adevăruri profunde și a intențiilor ascunse ale autorului. Aplicând legea, judecătorul caută adevărul operei examinate. Cenzorul, dimpotrivă, aplică un cod moral, politic, ideologic sau religios, pe care, într-o măsură mai mică sau mai mare, îl scoate din burtă. Dacă sensul sau scopul cenzurii se schimbă, funcția cenzurii se schimbă și ea, regimul represiv implicând legea rostită de legislator și aplicată de tribunal, a cărei funcție este definirea și construirea ordinii legale. Cenzura continuă să devoreze opera, autorul, difuzorul și cititorii sau admiratorii acesteia, mergând până la sacrificarea cunoașterii adevărului și a efectelor acestuia asupra omului cenzurat!

Noua opoziție dintre pretinsa ordine colectivă (de exemplu holocaustică) și cea individuală, a autorului și cititorilor sau admiratorilor acestuia corespunde argumentelor invocate pentru justificarea cenzurii obligatorii, câtă vreme vor exista oameni puternici și curajoși, pentru a se opune legilor represive și scelerate. În acest punct, cenzura ca garanție a libertății atinge pragul unde nu se mai poate întâlni cu libertatea. În loc să reprime un comportament social, ea tinde la reeducarea societății, schimbând regulile vieții, cunoașteri și dreptului, inventând fapte fictive, ștergând din realitatea istorică evenimente reale și impunând falsuri paralele, monstruoase, ce refuză omului însăși omenia cu care el a venit pe lume. Tăcerea mafiotă din jurul legilor Acordului inter-aliat de la Londra (8 aug. 1945) a însemnat dispariția Societății de Drept, barbarizarea pretinselor țări civilizate și prăbușirea lor în barbaria legea junglei, a parodiei justițiare Nuremberg, ce continuă.

Nu e sigur că legea junglei animale a existat. Nu e sigur că omul se trage din maimuță. În schimb, falsificarea realității vieții și istoriei, încălcarea regulilor sociale firești, distrugerea naturii, istoriei, culturii, omeniei și omenirii a produs deja măscăricii umanoizi, purtătorii botniței, dușmanii omenirii normale, aliați inconștienți și instrumente ale polițiilor dementiale, a statelor mafioate angajate în exterminarea lui *Homo sapiens*. Cultul minciunii, falsificarea patologică a adevărului și cea dementială a naturii, vieții, mediului înconjurător, climatului au condus la legea junglei, la haosul actual, efecte ultime ale conspirației tăcerii, minciunii generalizate, cenzurii, teroarei și terorismelor de Stat ale epocii moderne și contemporane. Riguros vorbind, legea

junglei implică respectul mediului înconjurător, a legilor firii și materiei neînsuflețite, însuflețite sau superior organizate, adică regnul omenesc. De aceea, în definirea lumii actuale înclinăm mai curând către haos, contrariul oricărei ordini.

Încălcarea libertății, minciuna generalizată, cenzura fără limite, terorismul de Stat au afectat codul genetic al multor vegetale și animale, inclusiv al diverselor rase omenești. Trăim în epoca modificării, alterării și pirătăriei codului genetic al multor ființe sau entități, în primul rând al omului, raselor și specificităților omenești. Asistăm neputincioși la formularea, implementarea și banalizarea condițiilor necesare apropiatului sacrificiu al omenirii, nu chiar în întregul ei: de mii de ani cunoaștem unica excepție. *Homo sapiens* va fi sacrificat pe altarul excepției? Unii se vor ocupa și de asta.

Pandemia *Covid-19* și celelalte, deja anunțate, par a fi nu etape ale supraomului și omenirii, de care se vorbește, ci mai curând faze tranzitorii către posibilele entități umanoide clonate pe condamnatul *Homo sapiens*.

De multe milenii, *acesta* nu a avut un program propriu în ce îl privește pe el însuși, trecutul, prezentul, viitorul lui. Mileniile de inacțiune, de asistent al acțiunii altora au făcut din el marele pește, Leviatanul, reacționarul ce trebuie sacrificat. Conștient de inevitabilitatea sacrificiului și refuzul *Leviatanului* de a se lăsa sacrificat (așa îl numea el pe *Homo sapiens*), Samizdatus Valahicus îl previne că jumătate va fi mâncat cu usturoi, jumătate cu sos marinăresc, și că nu poate fi vorba de refuzarea sacrificiului: „*Nefericitule, pe ce contezi când spui că nu vrei să fi mâncat? Vei fi mâncat oricum! Nu vei fi întrebat dacă ești de acord sau nu! Peștele mic înghite pe cel mare.*

În natură, ca și în cultură”. (Cf., *Tainele Kahalului*, p 185). Dogma e dogmă, nu se discută, trebuie crezută, mai ales de credincioși. Dogma sacrificiului, a înghițirii celui mare, de către cel mic, e mult mai puțin dogmă decât povestea învierii din morți. Cronos, cum îi spuneau grecii, timpul ne înghite pe toți. Infinitesimalii microbi dezintegrează și mănâncă tot și toate, reintegrând totul în ordinea cosmică. De ce nu s-ar putea ghiftui și alții cu noi? Alții decât timpul, microbii, prostia, indolența, lașitatea. Valahicus i-a spus-o clar: *Imensul pește, indolentul Leviatan ești chiar tu, creștinule naiv. Mai ales tu, românule, bun până la prostie. (Ibid.)*

*

*   *

La toate acestea, la minciuna organizată, tăcerea, muțenia din jurul anumitor lucruri, chestiuni și probleme de cunoaștere, inclusiv banale, precum cunoașterea plantelor, alimentelor, leacurilor, dar și a unor utopii, idolatrii, ideologii, fenomene naturale excepționale, răsturnării sociale sau politice, la acestea și altele încă, cei mințiți, popoarele, marile grupări de oameni cenzurați, persecutați, terorizați, vânați, întemnițați, adesea exterminați au găsit totuși, totdeauna, răspunsuri mai mult sau mai puțin adecvate.

În Europa de după marile invazii migratoare, cu răsturnările de la sfârșitul Antichității și începutul Evului-Mediu, înțelepții, învățații, preoții păgâni, reprezentanții vechilor școli inițiatice, cunoscătorii de carte, cum spunem azi, au fost primii cenzurați,

persecutați, vânați de noile autorități politice, ideologice sau religioase, iudeo-creștine, uneori exotice – exotism ce explică unele lucruri și merită interesul doritorilor să aprofundeze istoria ultimelor două milenii a lumii ce se auto-intitulează creștine și civilizate! Mulți dintre învățații Antichității, mai mult sau mai puțin organizați, s-au ascuns cu organizațiile lor cu tot, cei tineri și mai rezistenți alegând exilul, ceilalți dându-se la fund, cum au putut.

Cel mai ușor s-au descurcat meseriașii, constructorii, pietrarii, cioplitorii, dulgheri, grupați în bresle/loji meșteșugărești, meșteri „masoni”, zidari cu muncitorii/calfe și ucenici, termeni neschimbați până în zilele noastre, ușor de recunoscut în gradele și riturile gnostico-zidărești devenite francmasonice, către începutul secolului al XVIII-lea. Sub influența gnosticilor, vechii meșteri zidari aspirau să depășească zidăria construcțiilor banale, năzuind să pună umărul la zidăria lumii, nu neapărat corectând, mai degrabă completând Dumnezeuul neofiților, pe care ei, ca inițiați ce erau, l-au numit *Marele Arhitect al Universului*.

Acestui proces, acestor transformări de după marile schimbări și răsturnări social-politice, la sugestia inițiaților speciali, deuteronomo-talmudiști, *profesioniști ai revoluției*, apăruiți, de vreo două-trei secole încoace, nu din pământ ci din ghetourile kahalice, am început să le spunem revoluții, cuvânt ce înseamnă altceva decât simpla, normala, fireasca și sănătoasa evoluție. Era inevitabil și de așteptat ca după așa numita Revoluție Socialistă din Octombrie să asistăm la apariția așa numitului *samizdat*. Ca și la sfârșitul Antichității, era inevitabil ca acest proces să mobilizeze în primul rând înțelepții, depozitarii valizi, energici și neînfricați ai cunoașterii omenești, creatori capabili să înțeleagă sensul celor ce se petreceau în Rusia devenită Uniune Sovietică.

Era inevitabil ca aceștia să se unească cu meseriașii vremii susceptibili să-i secondeze, să-i ajute în misiunea de combatere a cenzurii, a terorismului ideologic și intelectual rămas aproape neschimbat de un secol și mai bine încoace. Meșterii tipografi, proprietari de tiparnițe sensibilizați de generația socialiștilor revoluționari și a bolșevicilor, meșterii instruiți de lectura *Protocoalelor Înțelepților Sionului*, pe care, într-un sens, ei le-au dăruit lumii, acești meșteri era inevitabil să dea mâna cu înțelepții vremii lor, dizidenți, contestatari, opozanți ai noii ordini, pretins revoluționare, mai absurdă, mai distrugătoare, mai uci-gașă decât "ordinea" de după răsturnările, revoluționare și ele, din Anglia epocii Cromwell sau Franța ghilotinei vânătorilor de capete omenești, în frunte cu Robespierre și ceilalți scrântiți întru revoluție, nu ca adversarii lor, mai mult sau mai puțin scrântiți întru Domnul.

După cele arătate, apariția samizdatului este la fel de inevitabilă și normală ca a morarului după seceriș, a brutarului după morar și așa mai departe. Era normal ca samizdatul să apară în fosta Rusie țaristă, nu numai pentru că acolo se petrecuseră schimbările arătate, ci și pentru că rușii sunt un adevărat popor, cu tradiții, cultură, obiceiuri bine stabilite, sănătoase, nu adunătura babilonică a neîmpliniților, plimbăreților și aventurierilor pământului, cazul Statelor Unite și al lumii noi, unde mulți neîmpliniți ai lumii vechi și-au căutat împlinirea capitalistă, inclusiv prin pocirea, jaful și exterminarea popoarelor amerindiene, autohtone.

Etimologia, adică originea și filiația termenului *samizdat* este clară: în limba rusă, samizdat înseamnă auto-editare, **sam** fiind pronumele reflexiv ce indică sinele fiecăruia, iar **izdat** este rădăcina lui *izdatel'stvo*, care înseamnă ediție, editare. Nu mai puțin, termenul de samizdat exprimă ironia, sarcasmul, disprețul rușilor inteligenți și culti față de termenul *gosizdat*, ce înseamnă ediție de Stat, altfel spus cenzurat, cașer – cuvânt foarte la locul lui, care pe jidovește înseamnă controlat, aprobat.

Neîncrederea, disprețul rușilor față de tot ce însemna și făcea statul bolșevic din Rusia erau comparabile cu atitudinea celorlalte popoare din fostele țări comuniste, față de regimurile politice respective. Asta nu înseamnă însă că samizdatul a dispărut odată cu aparenta, cel puțin, dispariție a comunismului. Am văzut că organizarea minciunii, teroarea publică și terorismul de Stat nu sunt invenția comunismului. Conspirația minciunii organizate, teroarea și terorismul de Stat există încă și se manifestă din plin în fosta lume democratică, ce se credea liberă pentru simplul fapt că lanțurile capitaliste par mai catifelte decât cele comuniste, occidentalii ghiftuindu-se mai bine decât muritorii de rând din fostele State ce se intitula cu mândrie lagăr comunist.

Lagărul comunist nu a dispărut, cum prea ușor s-a crezut și se crede. Comunitatea de natură, origine, aspirații și finalitate a celor două lagăre, capitalist și comunist, riscă să repună în discuție controversata și necunoscuta chestiune a efemerelor lagăre germane de concentrare, tranzit sau muncă, pe care Germania vremii nu le ascundea, dimpotrivă se mândrea cu ele, prezentându-le vizitatorilor anunțați și neanunțați. Despre asta însă cu altă ocazie, funcție de interesul, observațiile și comentariile cititorilor noștri.

O anumită literatură clandestină a existat și în Rusia țaristă, nu însă și termenul de *samizdat*, ceea ce arată că cenzura țaristă n-a atins niciodată terorismul de Stat din Uniunea Sovietică și cele mai multe State din fostul Lagăr Socialist și actuala Uniune Europeană cu excepția probabilă a Chinei, Albaniei sau Coreei de Nord. Samizdatul, adică tipărirea, publicarea, difuzarea, lectura și comentarea textelor publicate neoficial sau clandestin a fost reacția normală a popoarelor din fostele țări comuniste față de cenzura și terorismul de Stat din aceste țări.